

Witold Orłowski (1874-1966)

Urodził się w Norwidpolu na Kresach. W 1896 r. ukończył Wojskową Akademię Medyczną w Petersburgu i rozpoczął pracę w tamtejszej Klinice Chorób Wewnętrznych. W 1901 r. założył Koło Lekarzy Polaków w Petersburgu.

W 1907 r. został profesorem Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu w Kazaniu; po pięciu latach objął tam kierownictwo Kliniki Terapeutycznej. Dla środowiska polskiego tworzył szkoły, kursy języka i literatury polskiej, przytułki dla dzieci, Dom Polski z teatrem i uniwersytem ludowym. W 1918 r. opuścił oblegany przez bolszewików Kazań i dotarł do Tomsku na Syberii, gdzie m.in. sprawował opiekę medyczną nad Polską Dywizją Syberyjską. W 1919 r. stworzył w Irkucku oddział zakaźny Szpitala Czerwonego Krzyża. Tam dowiedział się o nominacji na profesora Uniwersytetu Jagiellońskiego. Po pokonaniu wielu przeciwności, w kwietniu 1920 r. wraz z Dywizją Syberyjską trafił do Port Artur, skąd statkiem „Jarosław” ruszył do Polski.

Rozpoczął pracę na Uniwersytecie Jagiellońskim. W 1925 r. otrzymał nominację na profesora zwyczajnego diagnostyki i ogólnej terapii Uniwersytetu Warszawskiego. W styczniu 1926 r. został Kierownikiem I Katedry i Kliniki Chorób Wewnętrznych w Szpitalu św. Ducha. Dwa lata później objął kierownictwo II Kliniki Wewnętrznej w Szpitalu Dzieciątka Jezus. Pracował naukowo w różnych kierunkach: klinicznym, anatomopatologicznym, balneologicznym, bakteriologicznym, doświadczalnym, a przede wszystkim biochemicznym. Jako Dziekan 1935/1936 zajmował się reformą studiów i rozbudową Wydziału Lekarskiego. Ukoronowaniem działalności był 8-tomowy podręcznik *Nauka o chorobach wewnętrznych*, na którym wychowało się kilka pokoleń lekarzy.

Klinika prof. Witolda Orłowskiego, jako jedna z pierwszych, już w listopadzie 1939 r. rozpoczęła tajne nauczanie medycyny. W marcu 1944 r. został wybrany Dziekanem Tajnego Wydziału Lekarskiego. Był konsultantem badań nad skutkami głodu w getcie warszawskim, prowadzonych przez lekarzy żydowskich. Materiały przekazano mu tuż przed likwidacją getta, dzięki czemu po wojnie zostały opublikowane. Pod koniec 1944 r. Witold Orłowski uczestniczył w odtwarzaniu Wydziału Lekarskiego, ale w 1948 r. został przeniesiony na akademicką emeryturę. W latach 1949-1957 prowadził oddział chorób wewnętrznych Szpitala św. Łazarza na Lesznie. W 1956 r. został Kierownikiem IV Zakładu Chorób Wewnętrznych Instytutu Doskonalenia i Specjalizacji Kadr Lekarskich, a następnie Ordynatorem oddziału wewnętrznego Szpitala Wojewódzkiego (1957-1960), który obecnie nosi Jego imię.

Prof. Witold Orłowski